

XIV.

КАТО ВЛАЗЯХЪ ВЪ ОБЯТИЯТА НА РИЛА.

Отъ малкъхъ възприехъ тазъ жажда жива
 За красното, великото, светото,
 И тозъ възторгъ — къмъ всѣка хубость дива —
 И обожаване на естеството.

Отъ дѣтство йощ' хванахъ да любж ази
 Свободний свѣтъ, картинитѣ му сляни:
 Ширъ, хоризонти, шумове, талази,
 Гори джлбоки, самотии тайни;

И снѣжний връхъ, и чудний сводъ лазурни,
 Орлитѣ горди, дѣто тамъ се виятъ,
 Скалата въ мѣхъ, и водопада бурни,
 И дивата поезия, що криятъ;

И плѣскътъ на поточето сърдито,
 И нажитѣтъ на цвѣтенцата лѣни,
 И всички чудосии, прѣдъ които
 Мнозина — хиледи мивуватъ слѣци!

И хубостьта на горската свобода,
 И бежията сила вседържавна...
 О майко, за любовь е тазъ природа,
 Нали? — тазъ българска природа славна!

XV.

ПИРИНЪ.

(Гледанъ отъ Кадийнъ-Врѣхъ.)

Иринъ-Пиринъ! Поклонъ, грамада чудна
 Отъ прѣспи, хаосъ, облаци, гранитъ;